

Ragtime

Ragtime

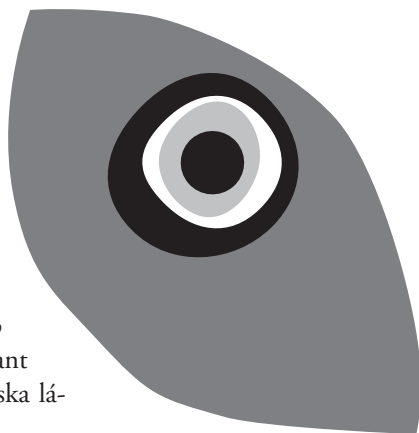
A hogy megjelenik az ajtóban, látom rajta, megint rossz napja van. Pengevékony száját még jobban összeszorítja, az arca sűrű, tiszta ránc. Mikor ránézek, mindig hányingerem lesz. Hatodik óra töri, pár perc múlva becsöngetnek.

Mirával az ablakpárkányon ülünk, a vastag függöny résnyire elhúzva, hogy lássuk, amikor a tanár belép. Most is onnan kukkolom. Egyelőre odakint várakozik, kigúvadt szemmel figyel minket, folyton ezt csinálja, nyilvánvalóan nincs jobb dolga. Alattunk, a szűk Wesselényi utcán hangyányi járókelők sietnek, egy fürdőköpenybe burkolózott nő a fején színes hajcsavarókkal virágokat rendezget a szemközti ház erkélyén. Egy sor lila, egy sor rózsaszín, az utolsó biztosan kék lesz, találgatom, esetleg az is lila. Koncentrálok, összehúzott szemmel lassan kifújom a füstöt. Maradt még összesen két percünk. Elnyomom a peremen a csikket, és belepöckölöm a semmibe. Mira meg se rezzen, a lába törökülésbe húzva, szóttanul bújja tovább a kezében tartott könyvet. Hosszú szoknyája az ablakpárkányra lóg, az alját kicsit meglebbenti a szél. *Feljegyzések az egérlyukból*, olvasom a foltos, megsárgult példány címét a borítón.

Léna az utolsó pillanatban lép oda hozzám. Leszel a tükröm?, könyököl rá a térdemre. Nem zavartatja magát, zsebéből púdert, ecsetet húz elő, gyors mozdulatokkal sminkel. Csücsörítve rúszozza a száját, a szempilláját spirálozza. Elkészül, megrázza a fejét, barna sörénye a vállára omlik. Na, milyen?, kémleli kitartóan a hatást.

A kivágott póló nem igazán passzol a földig érő szoknyához, állapítom meg magamban. A csajban, akármit vesz fel, van valami kurvás. Egy ideje állandóan velünk lóg, senki nem szereti igazán. Jó vagy, bólogatok, hogy végre békén hagyjon, fogalmam sincs, mit mondhatnék még. Remélem, bejön majd neki, int az ajtó felé gonoszul.

Becsöngetnek, a nyomorék faszi bebiceg a folyosóról. Két hónapja van itt. Béna szövetpantallókat hord, ötvenes, egyedül él, mint az ujjam. Legalábbis valaki ezt mesélte a béből. Még csak nem is zsidó, nem értem, mi a francot keres egy ortodox suliban. Az a valaki egyik nap látta lesurranni a tanárt a közeli kocsmába, ahová lerobbant alkeszek járnak piálni. Elképzelttem Szögést, ahogy a kacska lá-

baival oldalazva, feltűnés nélkül igyekszik lejutni, aztán a pultnál bánatában bedob egy felest, utána még kettőt.

Ha felidegesítjük, vörös képpel kalimpálni kezd a béna csuklóival, tisztára olyan, mint ha integetne. Közben érthetetlen szitokszavakat köpköd. Minden órán röpdogát írat, utána Mirát és Sárít felelteti. Most épp a felvilágosult abszolutizmus a téma, amazok összevissza makognak, a csóka önelégülten somolyog a székében. Szinte látom magam előtt, ahogy esténként erre élvez otthon, az üres, lakótelepi lakásában a poros könyvei meg a hervasztó cuccai között.

Léna óra alatt néha húzza kicsit a nyomit, sóhajtozik, rebegteti a pilláját, halkan nyögdecsel, mialatt a pasas magyaráz. Legtöbbször alig tudom visszafojtani a röhögést.

A szemezésbe egyszer beszállt Mira meg Sári is, sikerült a tanárt totál kiborítani, vörös fejjel botorkált ki a teremből. Akkor azt hittük, nem jön többet.

Jött, és azonnal bosszút állt Miráékon, nekem pedig, mert párszor röhögni mertem, ha meggebedek, akkor se hajlandó négyesenél jobb jegyet adni. Egyedül

Lénától tart, a csaj bármit csinál, Szöges békén hagyja. Mi-

kor Léna kezdi a műsort, a fazonnak egy pillanatra megrándul

az arca, próbál úgy tenni, mintha semmi nem történt volna. Fel se néz,

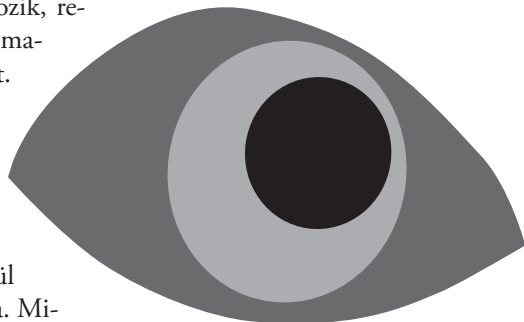
darálja tovább az anyagot. Bosszúálló kis szukák, szúrte egyszer a foga között, kifelé ment a teremből, karnyújtásnyira voltam tőle, véletlenül hallottam meg. Látszott rajta, teljes szívéből gyűlöl minket, és ha tehetné, rögtön megszabadulna tőlünk.

Pedig három éve jól indult minden. Az iskola megnyílt, özönlöttek a vendégek, művészek, üzletemberek, híres rendezők jöttek, mindenki ránk volt kíváncsi. Egy Auschwitzot túlélő költő a művészet szabadságáról beszélt, és az órán zoknikról írt verset. A híres filmrendező azt kérte, ha jelt ad, a Hősök terén kezdjünk el egyszerre rohanni, mind az ötszáz gyerek. Egy kövér festő, aki szuszogva vánszorgott fel a lépcsőn, portrékat készített rólunk, és a tenyerünkől jószolt. Hatalmas testét, mint valami lassított felvételen, végigvonszolta a termen, a szebb lányoknak megsimogatta az arcát. Egy fiad lesz, nem fogsz sokáig élni, vartyogta, azzal az ölébe ültetett két másik osztálytársammal együtt. Szöges leginkább erre a nagydarab fickóra emlékeztet, bár feleannyi hár sincs rajta, mint azon a másikon volt.

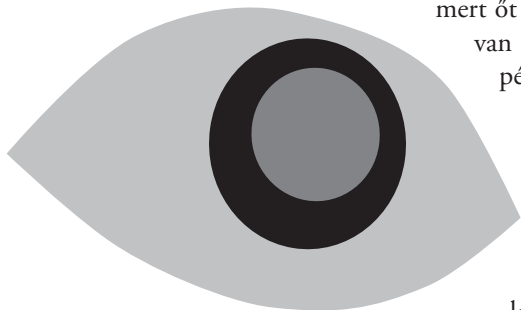
Az osztály a három év alatt kicserélődött, sokan elhúztak egy másik gimibe, ahol nem kell feleslegesen ájtatoskodniuk. Az unalmas emberek helyett még unalmasabbak jöttek, és még nagyobb sznobok. Ügyvédek, orvosok, butikosok gyerekei, persze egyikőjük sem valóságos, mégis úgy tesznek, mintha számukra az lenne a nap fénypontja, hogy naponta kétszer imakönyvvel a kezükben ide-oda billegnek.

Egyedül Miráékkal vagyok jóban, ők is itt ragadtak, mint én. Egy ideje ugyanúgy utáljuk a kötelező hosszú szoknyát, az imákat, a vacak kóser kaját. Hanna állítólag a nagymamája miatt maradt, aki örömeiben vörösre sírt a szemét a megnyitón, amikor elénekelte a *Hatikvat*, hogy a kisunokája végre normális helyre került. Sári a szülei kedvéért, akik a nyolcvanas évek végén jöttek rá, hogy zsidók. Anyámék is úgy tudták, jó nekem itt. Az elején még nagyon akartam a sulit, apám rám hagyta, anyám pedig rögtön beszerezte a zsidók nagy kézikönyvét, lelkesen hívogatta az igazgatót. Nem volt szívem kiábrándítani. Az évnnyitó előtti nyáron végig arról ábrándoztam, milyenek lesznek a zsidó gyerekek, később kiderült, az osztályban egyedül nekem nincs héber nevem. Az első jom kipurkor huszonnégy órán át böjtöltem, a *Kol nidrére* is elmentünk a nagyapámmal, aki akkoriban döntött úgy, megint eljár majd zsinagógába. Farmerban voltam, elfelejtettem szoknyát húzni, a dzsekim hátulján ott virított a felirat, „think pink”. Nem értettem, miért bámul úgy mindenki.

Mira az egyetlen, aki egyértelműen lázadásból van itt. A szenvedéseit tutira megírja majd egy regényben, hajtogatja, egyelőre ahhoz gyűjt anyagot. Tavaly egy teljes hónapig járt a nagyfőjű Sancával, a gimi fenegyerekével, aki héberórán egyszer letolta a gatyáját az egyik kaftános előtt, és a meztelen seggét mutatta neki. Azóta Sanca magántanuló, csak néha jár be vizsgázni. Mira azt mondja, neki is annak kellene lennie, igaz, akkor

nehezen jönne össze az anyag a könyvhöz. Úgyhogy még megpróbál kitartani. Minden szeptembert úgy kezd, hogy összebalhézik az aktuális vallási igazgatóval, mert őt egy idióta amcsi ne kényszerítse semmire, pláne imára, van neki épp elég baja itt, a kelet-európai galut kellős közepén. Nem is nagyon tudtak vele mit kezdeni. Egyedül Szöges szívhatja folyton.

Gyakran eszembe jut, milyen jó, hogy itt vagyunk egymásnak, a barátaink nélkül réges-rég begolyóztam volna. Mint valami némafilmet, nézzük, ahogy az osztálytársaink engedelmesen masíroznak a díszterem felé, a megszünnetben a folyosón hóráznak. Hulámzanak a hosszú szoknyák, a hajak, a mellek – nem tudom eldönteni, ilyenkor idegesítenek-e jobban, vagy akkor, ha semmit nem csinálnak. Folyton arra gondolok, csak véletlenül keveredtünk ide, tudom, hogy Mirák is így éreznek. Nem akarunk olyanok lenni, mint ők, a múltba menekülünk előlük.

Hannának sokszor nézegetünk fekete-fehér fotókat, amiket az apja ócskapiacokról, antikváriumokból szerzett be, de már Hanna rendezett albumba. Csipkeruhás nőket, bajszos férfiakat és karikat hajtó gyerekeket látni rajtuk, meg díszes, feltűnő kalapokat. Hanna egyszer kitalálta, hordjunk mi is ehhez hasonló cuccokat. Azóta saját stílusunk van, imádjuk a húszas-harmincas éveket, a foxtrotot, az extrém holmikat. A bulikban szűk felsőben, feltűrt szoknyában őrzöngünk a ragtime-ra, a pasiknak a parkett szélén csöpög a nyáluk. Kíváncsiak vagyunk, és szexik, de Mira szerint ez inkább önkifejezés, a szabadságról szól: a rabszolgák régen ezzel a táncsal gúnyolták fehér gazdáikat. Ilyenkor mindig Szögesre gondol, az esetlen, billegő járására, a mozdulataival őt próbálja kifigurázni.

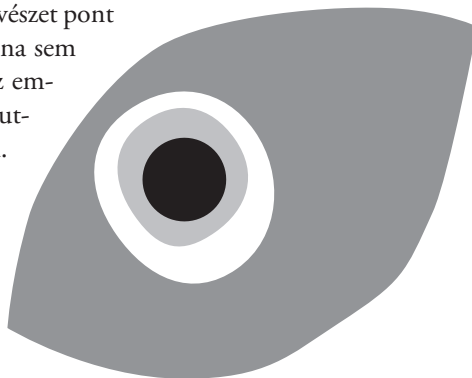
Egyik délután fodros ruhában suhantam a metrón, a kezemben fonott bőrönddel, amiben a füzeteimet hordom. Szöges, mikor bejött a terembe, béna öklével felém intett, csak nem a kastélyába készül, kisasszony?, röhögött az osztály előtt károgó hangon. Alig vártam, hogy vége legyen a napnak.

Az aluljáróban megbámultak, egy kalauzkülső nő, hóna alatt vaskos mappát szorongatva leszólitott az Örsön. Szögletes szemüveget viselt, a haja két csófadat varkocsban lógott a vállára. A mozgólépcső tetején hirtelen elém lépett, a középkorúak tévénezési szokásairól készít felmérést, gagyogta, legyenek szíves kitölteni az ívet. Csak hápogni tudtam, gyorsan elslisszoltam, a megállóban szerencsére bent állt a busz, felugrottam rá, és már indultunk is. Legalább nem kellett magyarázkodnom. Otthon le se vetkőztem, rögtön hívtam Hannát, hogy elmeséljem neki, mi történt.

Sokáig foglalt volt, aztán végre behallóztott a telefonba. Egyetértően hümmögött. Szerinte tök normálisan reagáltam, a jelen kiábrándító és unalmas, minden, ami fontos és jelentős, már megtörtént. A történelem is ezt igazolja. Nézzek csak körül, búgta, és itt a hangja kicsit tanárosra váltott, körülöttünk a nagy bűdös semmi van, az emberek zombik, ezt kell túlélnünk valahogy. A művészet pont ebben segít, okoskodott, meg a szép dolgok. Ő, Hanna sem véletlenül ír abba a gyönyörű naplóba. Ha ugyanis az embert szép dolgok veszik körül, akkor szép gondolatok jutnak az eszébe. Ha figyelek, ezt én is észreveszem majd.

Láttam magam előtt Hannát, ahogy a szobájában, a szivárványszínű falak között a naplójába ír. A borítón egy híres szecessziós festmény kicsinyített mása van, a címe *Anyá gyermekével*. A naplót a nővére hozta Bécsből. Hanna megpróbálja leutánozni a dőlbtetés kézírását, mint amit a háború előtti képslapokon is látni, Zsüli néninél.

Zsüli néni Podmaniczky úti boltja titkos, egyetlen helyiségből áll az egész. Egy héten többször is elmegyünk oda. Cipőkből, vulkánfiber bőröndökből, ruhahalmokból épített szűk folyosók közt araszolunk, a levegőben fojtogató

porszag van. A plafonról selyemkombinék, molyrágta bundák és csipkeruhák lógnak. Ha valamelyik megretszik, Zsüli néni egy hosszú fémrúddal közelebb húzza, vörös karmú kezével int, nézzem csak meg nyugodtan. Ül az asztal mögött fényes selyemblúdzban, a frizurája mindig tökéletesen berakva, a haja apró csigákba göndörödik az orrára tolt fémkeretes pápaszem fölött. Az arcán két kiló smink – úgy néz ki, mint egy kivénhedt madam. Előtte, a pulton színházi gukkerek, kesztyűk, női fejjel díszített gyógyszeres skatulyák hevernek össze-vissza, rendetlen kupacban.

Amikor Hanna először vitt el oda, sokáig nézelődtem. Egy minibőrönd meg egy bar-na trottőrcipő között hezitáltam, az öregasszonytól tudtam meg, hogy így hívják. A sar-ka vastag volt, tömör, teljesen végig ért benne az ujjam, de Zsüli néni meggyőzött róla, előnyös. Ez a típus megemeli kicsit a vádlit, duruzsolta, a lábad így máris nem tűnik any-nyira vaskosnak.

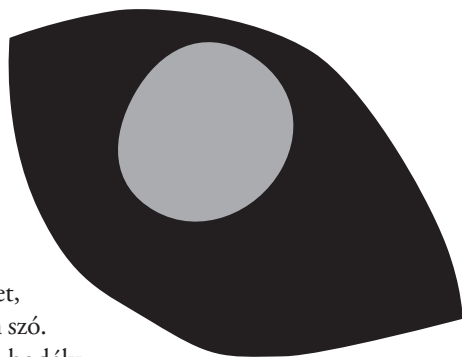
Az utcán meg kellett esküdnöm Hannának, hogy senkinek nem árulom el a helyet. Már így is túl sokan járnak ide, ráncolta a homlokát, egy csomó kellékes a színműről. Nem hi-ányzik, hogy mások is ideszokjanak. A végén széthordanak mindent, nekünk meg a szir-szar cuccok maradnak.

Ha nem Zsüli néninél vagy a Hunniában vagyunk, filmekről, színház-ról, könyvekről vitatkozunk. Hanna imádja Hrabalt, csak olyan fickóval hajlandó lefeküdni, aki olvasta a *Gyöngéd barbárokat* és a *Sörgyári capricciot*, Mira pedig Fellinivel és Bertoluccival teszteli leendő áldozatait. Aki nem tudja, pontosan hol ismerkedett meg Brando és Maria, az gondol-kodás nélkül kuka. Sári ilyesmiken nem izgatja magát, csak úgy tapadnak rá a pasik, ő alapból nem tud nekik nemet mondani. Nemrég az egyik amerikai tanár fiával járt, aztán kiderült, Sári Mike apjának is bejön. Ez tovább bonyolította a dolgot. Az ebédlőben Hannáék rendszeresen kitérgettek őket, persze virágnyelven, hogy rajtuk kívül senki ne értse, miről van szó.

Legutóbb is ott ültünk a piszkosfehér csempével kirakott hodály-ban, előttünk egy-egy műanyagtálcán szalvéta, tányér, evőeszköz. Egy ide-je csak megszokásból kérjük ki a menzán az ebédet, főleg sós kenyéren élünk, ez az egyetlen, ami alkalmas az emberi fogyasztásra. Tördeltük a kenyeret, egy idő után vésze-sen fogyni kezdett, felálltam, hogy hozzak még egy adaggal a pultról. El akartam a lányok-nak panaszolni, hogy megint nem válogattak be a csoportba, akiket Peszachkor Ameriká-ba visznek. Nem érdekelt volna az sem, ha a Brooklyn Bridge-ért, a Central Parkért meg a Times Square-ért cserébe egy teljes évre ortodoxok közé zárnak, hajlandó lettem vol-na én is pingvinnek öltözni és nonstop maceszt zabálni, csak, hogy végre egyszer az élet-ben eljussak a tengerentúlra. Kár, hogy mégsem jött össze. Ha a szüleimen múlik, soha nem látom meg New Yorkot, anyám egyébként is retteg a repülőn, apám meg simán be-éri a Balatonnal, nem igazán hatják meg a felhőkarcolók. Nem értik, mi az istennek kell olyan messzire menni, mikor közelebb is vannak remek helyek. Másfél óra alatt röhög-ve ott vagyunk Zamárdiban, győzködnek, vagy, ha már annyira külföld kell, fél nap alatt Selmében is, kocsi-val.

A kis köpcös, amerikai rabbi, akivel beszélgetnem kellett, a családomról faggatott, tart-juk-e az ünnepeket, és hogy a nagymamám sábatkor gyújt-e gyertyát. Egy ideig mismásol-tam, próbáltam kitérni a válasz elől, de végül képtelen voltam hazudni. Nézett rám, nem szólt semmit, csak mosolygott. Pár nap múlva derült ki, hogy buktam az utazást.

Akármennyit gondolkodtam, képtelen voltam rájönni, miért kapom ezt. Kíváncsi vol-tam, Miráék szerint az lehet-e a baj, hogy anyám igazából katolikus, vagy, hogy reggelente nem járok be imára. Az ima minden nap nyolckor kezdődik, nyolc tizenötcor csengetnek be az első órára. A késéseket a portán pecsételik az ellenőrzőbe. Egy ideje két ellenőrzőm van, próbálok kisakkozni, mikorra érjek be, hogy a felügyelők ne kapjanak el. A legjobb csengetés előtt egy-két perccel, ilyenkor nagy a tolongás a folyosón. A kapunál a táskámba rejtem a dzsekimet, igyekszem észrevétlenül feljutni az elsőre, mintha csak egy pillanatra szaladtam volna ki a mosdóba. A termünk pont a végével szemközt van, a folyosó végén.

Már épp nyitottam volna ki a számat, hogy elmondjam nekik, mi volt legutóbb a rab-bival, de Sári megelőzött. Ma reggel úsztam, nézett körül jelentőségteljesen, majd belemerítette kanalát a híg levesbe, amelyben lebegett egy-egy szelet répa. Pénteken, sábat előtt íztelen, szétmálló galuskát is dob-nak bele a konyhások.

Én meg, hajolt hozzánk közelebb Hanna, képzeljétek, búvárkodtam. Azzal megragadta a sószórót, és a szájá-hoz tartva hangosan fújtatni kezdett, mintha csak az élete múlna rajta. A pasijával fél éve vannak együtt, a csákó, Bandi, idén érettségizik, Hanna azt állítja, színésznek tanul. Minden héten más figurát alakít, ezerrel készül a Színműre. Természetesen ő is imád-ja Hrabalt, bár Hannával egyszer egy hétig nem be-széltek, mert Bandi szerint a *Sörgyári capriccio* limonádé, az igazi mestermű, ezt mindenki tudja, a *Szigorúan ellenőrzött vona-tok*. Aztán persze kibékültek, azóta is dúl a láv közöttük, Hannától folyton azt hallgatjuk, mennyire szemét az anyja, amiért nem engedi, hogy Bandi minden nap náluk aludjon. Nem csak szexből áll az élet, állítólag ezzel jött Emmi néni a lányának. Most is ez villant be, miközben Hanna műsorát figyeltem a sószóróval. A többiek kórusban felröhögtek, minden tekintet ránk szegeződött, az ebédlő túlsó végében a fekete kalapos, parókás tár-saság kezében egy pillanatra megállt a kanál. Aztán, mintha mi sem történt volna, jóízűen tömték magukba tovább a glattkóser kaját, nyilván azt gondolták, totál meghibbantunk.

Szóval megint a szexről volt szó, őszintén szólva kicsit unom már a témát, a barátnőim hogyan nyalják-falják egymást a pasijaikkal. De hogy velem mi van, az senkit nem érde-kei. Egy hónap múlva tizennyolc leszek, és eddig még egy barátom se volt, hiába próbál-nak időről-időre összehozni valakivel.

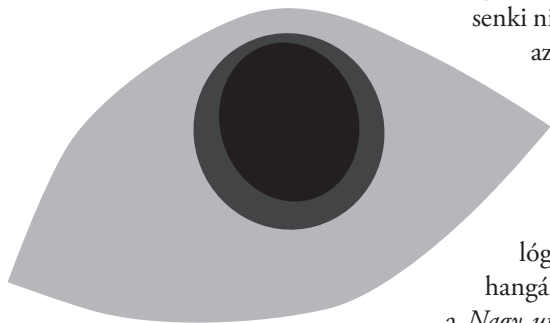
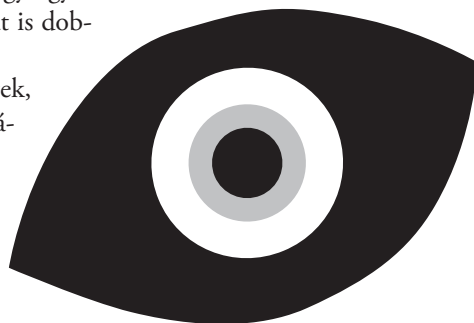
Utolsó óra vallás. Pici, egérféjú nő magyarázza bubifrizurás parókában a Tórát. Boston-ból érkezett, egy szót se beszél magyarul. Rási, Rámbám, ősapák, sipítja idegesítő fejhan-gon, igyekszik túlkiabálni a teremben egyre erősödő morajlást. A bőre himlőhelyes, az ar-cán lévő foltokat a vakolat sem takarja el. Képtelen vagyok a mondókájára koncentálni. Beleolvasok a határidőnaplómba, amit otthonról hoztam.

Egy ideje minden nap lejegyzem, mikor mi történt, csak a legfontosabbakat pár szó-ban. Igazából Hanna miatt kezdtem el, bár az én naplóm egyáltalán nem olyan szép, mint az övé. Év elején poénból ráírtam a fedelére nyomtatott lóbetűkkel, hogy *szidúr*: a ronda műbőr borítás miatt azokra az imakönyvekre emlékeztet, amelyeneket az iskolában kap-tunk. A mai napról szóló rubrika még üres, annyit írok csak le, hogy *suli 4-ig*, mellé kis kérdőjelet teszek. Fogalmam sincs, hogyan alakul a délután. Lóghatnánk Sárival, vagy vá-logathatnánk ruhákat Hannáéknál, azt ígérte, elhozhatok tőle néhány pólót, ami neki már nem kell. Vacillálok, Sári viccesebb, de a szüleivel ikerházban laknak, állandó náluk a gye-

rekzsivaj. Hannáék lakása csak negyedóra innen, délután általában senki nincs otthon. Nincs kedvem hazamenni, és egész este azt hallgatni anyáméktól, megint kikapott az MTK, és hogy a szomszéd kutyája, szegény, újra lesántult – szerintem jó ideje egymást is unják.

Óra után felkapom a kabátom, és leszaladok a lépcsőn. A többiek már előrementek. A Hun-nia egy sarokra van, délután négy óra, a csillárról is lógnak. A kontyos, töltöttgalamb pincérnő föl-le ro-hangál az asztalok között, a magnón végtelenítve vinnyog a *Nagy utazás*. Elkezdődik, tart, újraindul, kábé három hó-napja megy így. Elindulok hátra, a törzshelyünkhöz, ott valameny-nyire elnyomja a beszélgetés zaja.

Sári az asztalnál ül, két idősebb pasinak magyaráz, életemben nem láttam még őket. Ki-derül, a kecskeszakállas Mirával van, nemrég jöttek össze egy tilosos bulin, ahová Sári rán-gatta el. A fazon legalább huszonhét éves, a szeme vérekes, szóke szőr göndörödik a kézfe-

jén. Hosszú, vékony karját a székek karfáján pihenteti, olyan, mint egy nagy szőrös pók. Leülök melléjük, a csávó odafordítja a fejét, lustán végigmér. Neked az ősz hajszálaid a szexepiled, vigyorog rám bambán, kialvatlanul, majd megereszt egy poént a friss, ropogós pipikről meg a hangyányit idősebb pasijaikról, amin egyedül ő röhög. Bugyborékolva törnek elő a torkából a hangok, a nevetése egy idő után kétségbeesett krákogásra emlékeztet. Mikor végre abbahagyja, szivárgó nyálcsík jelenik meg a szája szélén.

Onnantól csak Mirával foglalkozik, csókokat lehel a nyakába, karját szorosan a vállára köré hurkolja. A barátnőm mozdulni se tud tőle. Nyilván csakis amiatt viseli el ezt az ízeltlábút, mert azt reméli, őt is beleírhatja majd a könyvébe. Kavarni kezd a gyomrom, próbálok másfelé nézni, ennél még az is jobb lett volna, ha estig a suliban maradunk.

Hanna nagy sokára fut be, elújságolja, hogy Léna ma nem jön, állítólag halaszthatatlan dolga akadt. HálIstennek nem kell a csipogását hallgatnom, ujjongok némán magamban. A csaj folyton titokzatoskodik, azt sem árulja el, kivel kefél. Talán jobb is, ha nem tudunk róla.

Miráék fél óra múlva lelépnek, a kávézóból egyenesen Hannáékhoz megyünk. A hallban ismerős rendtelenség fogad, a hosszú étkezőasztalon mosott ruhák, használaton kívüli táskák, csomó limlom hever átláthatatlan káoszban. Lepakolunk, Emmi néni miniszoknyában és magas sarkúban suhan el mellettünk, a ruhakupacból taláalomra kihúzó egy felsőt, majd ellibeg a fürdőszoba irányába. Halljuk, ahogy a nappali méretű fürdőben megereszti a vizet, a csukott ajtón keresztül kiabál ki a lányának, reméli, jól telt a napja.

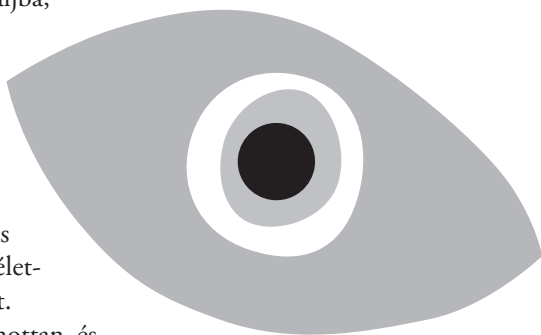
A barátnőm fintorog. Nézzem meg, az anyja hogy ki van most is öltözve, biztos a szeretőjéhez rohan. Aki egyáltalán nem nagy szám Hanna szerint. Szénakazal haja van, hozzá szórásszerű szemüvege, száz évvel fiatalabb az anyjánál. Ráadásul szintén házas. Hanna látta egyszer őket az utcán, a pasi éppen akkor furikázta haza Emmi nénit, ő meg gyorsan behúzódott egy kapualjba, szerencsére nem vették észre. Emmi néni smacizott azzal a nagyra nőtt óvodással, a csávó meg vigorgott, mint a tejbetök, és ahogy utánakiabált Hanna anyjának, csillogott a béna pápaszeme. A szeretőről, erről a valamilyen Mikiről Hanna apja egyébként hivatalosan nem tud, bár a barátnőm szerint egyébként se számít. Egy ideje ugyanis az apjának is van nője, Hanna a nővérétől tudja, aki egyik nap véletlenül kihallgatta, amikor az apjuk a nőnek telefonált.

Tulajdonképpen nyílt titok, magyarázza Hanna unottan, és kibújik a ruhájából. Ott áll a nappali közepén egy szál semmiben. Nem törődik velem, hogy nézem, én bezzeg a tornaórák előtt is takargatom a hajjas combom, soha nem tudnék olyan laza lenni, mint ő. Hanna hetek óta alig eszik, vézna mint egy agár, a melle két kis fonnyadt alma. Ujjaival beletúr a hajába, nagy, vörös göndör zuhatag, az apjától örökölte. A haját szeretem benne a legjobban.

Gyakran áll náluk a bál, pedig a szülei néha napokig alig találkoznak. Az apja zenész, folyton a zenekarával gyakorol, ha nagyritkán mégis feltűnik otthon, rögtön elvonul a szobájába. Emmi nénival szírszar dolgokon veszekednek, pont, mint anyámék. Csak sajnos ők nem nagyon mennek el hazulról.

Hanna azt mondja, megy az ajtócsapkodás, az ordítózás, aztán a végén papa-mama együtt, szigorúan kettesben elmennek nyaralni valami szép helyre. Legutóbb például Marokkóba, ahonnan egy rakás bazári mütyűrrel meg szárított gyümölcszel jöttek vissza. Emmi nénit hetekig kenyérre lehetett kenni, na ja, tíz napig aranyszínű bikiniben süttette magát a tengerparton.

Hanna akkor csinálta azt a bulit, amire eljött a fél város. Két napig nem aludtunk, ment nonstop az MTV, a képernyőn a békaszájú csaj Martens bakancsban századszorra is a képzünkbe ordította, *What's going on*. Kis híja volt, hogy nem lettem öngyilkos. Mindent kibabáltunk a frigóból, az utolsó tojásokból egy ellenszenves, torzonborz arc hajnalban rántottát süttött magának. Fél éjszakán át próbált befűzni, és még akkor is vigyorgott, amikor Hanna pasija kidobta a lakásból. Az alacsony kis Bandi, mint egy harcias bulldog, meg-

ragadta a nagy melákot, és simán kipenderítette, mindenkinek távra maradt a szája. Nem az esetem, de állítólag elég jó az ágyban, néha elképzelem, milyen lehet vele csókolózni.

Bemegyünk Hanna szobájába, a padlón szétdobált ruhák, egy tálcán ott a reggeli kámaradék, az ágy előtt hamutartó, üres cigisdobozok hevernek. A barátnőm mackónadrágot, kinyúlt pólót vesz fel, a sarokból előhúzza a gitárját. Plim, plim, kezdi pengetni,

lehajtja a fejét, a haja majdnem a térdéig ér. Az ablak felé fordul, látom, hogy csorognak az arcán a könnyek. Meg akarom kérdezni, mi baja, de aztán eszembe jut, nemrég azt mondta, minden nap sír egy kicsit, az általában megnyugtató. Lassan játssza a dalt, néha eltéveszti az akkordot, mikor ahhoz a sorhoz ér, *meghágglak nehezen, halkan*, a hangja kissé rekedtre vált. Szeretnék én is egy gitárt, de otthon túlságosan vékonyak a falak, anyámék kiborulnának, ha kornyikálnék a pengetés mellé. Pedig úgy az igazi. Mira néha az iskolába is behozza az övét, szünetekben kórusban üvöltjük a *Let the sunshine int* meg az *I got life*-ot.

Próbálok memorizálni a dallamot.

Egy ideig csendben üldögélünk. Hanna remegő kézzel rágyújt egy cigire, rám néz, a tekintetében könnyörgés van. Eltűnt a Bandi, nyöszörög sírós hangon, két napja fel se hívott.

A környéken átfésüljük az összes helyet, ami szóba jöhet. Sehol semmi. Kálvin, Astoria, Felszab: az Ibolyában, a Véndiakban, a Kicsi Presszóban kérdezősködünk, de Bandit senki nem látta. Hanna tiszta ideg, a körmét rágja, amíg várunk a hetesre, gyorsan felvésem egy cetlire, mikor hol járunk. Otthon be akarom írni a naplómbe. Beesteledik, a Blaháról, egy fülkéből felhívom anyámékat, hogy Hannánál alszom. Holnapra sokat kell készülni, mondom, apám hümmög, miért nem szóltam előre, egyébként is hétköznap van. Azt hazudom, együtt tanulunk, ő még mond valamit, de nem értem, a vonal kattogni kezd, kis idő múlva megszakad. Nem hívom vissza, nincs több apróm. Majd holnap kimagyarázom magam, tévébámulás közben egyébként sem tűnik fel nekik, hogy nem vagyok otthon.

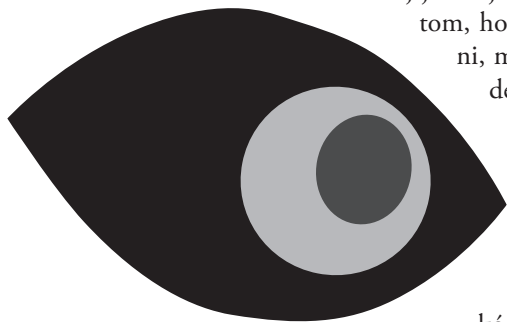
Este kilenc. Összefutunk egy csomó ismerőssel, kapunk néhány meghívást különféle bulikba, mire elkeveredünk a Palotanegyedbe, fél tíz. A Tilos ilyenkor még halott. Páran lézengenek csak bent, egy magányos félrészes arc a táncparketten vonaglik a gépzenére, a csaposok azzal szórakoznak, hogy föl-le állítgatják a hangerőt. Mikor a zene elhal, a fickó zavarodottan bámul bele a semmibe, szerencsétlen azt hiszi, vége a bulinak.

Megbeszéljük, hogy később még visszanezünk. Beugrunk a közeli Blues Kocsmába, ahol blues helyett épp dübörgő ska-zene megy, a kéken villódzó fényben felfedezem a rabbiképzős Pepét, egy másik fickóval a pultnál beszélgetnek. Odalépünk hozzájuk, felderül az arcuk, bedobunk velük egy kóser szilvát. Másra most nem nagyon van idő. Indulnánk tovább, de Pepe megfogja a karomat, közelebb húz, apró malacszemével kacsint. Elégge elszántnak tűnik. Biztos a pia miatt van, nyugtatom magam, Pepével haverok vagyunk, nem szokott ilyen lenni. Tényleg sietünk, mondom neki, és kiszabadítom a karom, van még pár kocsma, ahová ma este el kell mennünk.

Oké, grimaszol Pepe, semmi vész, akkor majd máskor. De mielőtt lelépnénk, azt mondja, át kell adnia nekem egy fontos üzenetet, amit egy hajtásos haverja bízott rá. Nagyjából sejtem, kiről lehet szó. A pasival három napja futottunk össze a Tilosban, egyszer csak kítámolygott a tánctér melletti sötét zugból, onnantól bárhová mentünk, a fickó jött utánunk. Mindenáron dumálni akart, Pepe pedig most azt állítja, hogy a csávó totál belémzúgott.

Látom, hogy Hanna egyre sápadtabb, ha sokáig maradunk, a végén még elájul nekem. Megfogom a vállát, gyorsan kifelé terelem, el se köszönünk Pepéektől. A lépcső tetején is hallom a nevetésüket. Odakint vaksötét van, nem működnek a lámpák, az utcán egy-két járókelő kolbászol – a Tilos már magába szippantotta a bulizó tömegeket.

Hanna tetőtől talpig végigmér minden szembejövőt. Nyilván azt reméli, Bandi hirtelen a semmiből feltűnik a Mária–Gutenberg sarkán, és a karjába kapja, naná, hogy erről álmodozik. A téren szóba elegyedek két hajléktalannal, megkérdezi tőlük, nem láttak-e egy alacsony srácot feltűnő kalapban az elmúlt kábé három órában. Nekem kell elrángatnom, nem akarom, hogy a fél város rajta röhögjön. Közben folyton az az érzésem, mint-

ha követnének. Próbálok elhessegetni magamtól. A Rákóczi úton át irány a Kazinczy, a Wichmann felé tartunk.

A kocsmában szinte vágni lehet a füstöt. Átverekedjük magunkat a cigiző-piálós tömegen, bal oldalt lerobbant punkok, velük szemben vidám, danászó alakok ücsörögnek. Kis idő múlva észrevesszük Bandit, ott trónol az egyik borosüvegekkel roskadásig telt faasztalnál, látszik rajta, már ő se igazán szomjas. Kopaszra borotvált fején a Zsüli néni boltjából való ócska kalap van, Hannától kapta nemrég. Részegen is szerepet játszik – most ő Monori Sanyi bácsi, a Teleki téri zöldséges, a piac koronázatlan királya, akinek a felesége a filmben jó előre megjósolta, úgy fog megdögleni, mint egy kivert kutya.

Hanna odalép, megérinti a vállát. Bandi felnéz, arcán földöntúli vigyor. Két kiló aranyat adtam érted, motyogja. Totál szét van ütve, a körülöttünk lévő ricsajban alig érteni, amit mond. Hannával összenézünk, egyre gondolunk. Megfogja Bandit balról, én jobbról, próbáljuk megemelni, hogy talpra állítsuk, de szerencsétlen össze-vissza dülöngél, folyton visszazuhan a padra. Ketten se tudjuk megtartani. Miközben küzdünk, részeg mancsok nyúlnak felénk, kiégett vén piások invitálnak minket mindenféle sörökre, rövidekre vagy amire csak akarjuk. Mit isztok, bogárkák?, liheg bele egyikük az arcomba.

Végre sikerül megragadnunk Bandit a hóna alatt, a kijárat felé fordítjuk, lassan totyogunk vele előrefelé. Mikor az ajtóhoz érünk, a magnóból megszólal a *Kicsi tyúk*. Ezeréves nóta, ragtime, furcsa, hogy pont itt, ebben a kocsmában. Biztosan az egyik vén rókának támadt kedve hajnal háromkor nosztalgiázni. A dal Hannáéknak bakeliten is megvan ott-hon, egy filmben láttam, hogy kell rá idétlenül mozogni.

Hitchy Koo, hitchy Koo, ismételteti az énekes a szöveget. Kisasszony, szabad egy táncra?, recsegi ekkor egy idegen a hátam mögött. Megint egy seggrészeg alak, gondolom, érzem, ahogy megy fel bennem a pumpa, már épp készülök, hogy jól beolvasok neki, amiért fiatal lányokat zaklat. Tutira nem teszi az ablakba, amit tőlem kap. Megpördülök, de a látványtól földbe gyökerezik a lábam. Szöges áll velem szemben teljes életnagyságban, mellette Léna pillog kikenve-kifenve, mint aki épp felettetésre vár. Lövéssem sincs, hogy kerültek egyáltalán ide.

Szöges le nem veszi rólam a szemét, gúnyosan vigyorog, béna csuklóit a derekához szorítja, úgy kezdi el utánozni a szárnyverdesést. Pont, mint a táncosok abban a filmben. Hirtelen magához húz, erősen tart, nem tudok elhúzódni, bicegve lépkedni kezdünk a zenére. Szeretnék ráüvölni, hogy azonnal engedjen el, de nem jön ki hang a torkomon.

Kétségbeesetten keresem a többieket a szememmel, nem értem, miért nem szedik le rólam a vén főszeret. Látom, hogy Léna már beljebb iszogot, Hannáék meg nem messze tőlünk támasztják a falat Bandival. A barátnőm anyáskodva hozzábújik, szorosan átöleli a derekát, nehogy megint eldőljön. A szemfestéke rég szétfolyt, a fekete tollboa, mint valami döglött állat, hervadtan lóg a nyakában. Meg se mukkan, ki-fejezéstelen arccal bámul rám. A haja kócos. Eddig fel se tűnt, milyen idétlenül nagy a feje a testéhez képest. Bandival összeér a tekintetünk, de azután elkapja, és mosolyogva motyog valamit magában. Tudom, hogy másnap reggel semmire sem emlékszik majd. ■ ■ ■

Gáspár-Singer Anna: 1976-ban született Budapesten. Író, kritikus. 2013 óta publikál különböző nyomtatott és online folyóiratokban, írásai többek között a Jelenkorban, az Alföldben, a Látóban és a Csillagszállóban jelentek meg.